

Leul și iepurele

Alecu Donici

Un leu c-un iepure prieteni s-au făcut.
Eu văd că vă mirați
Și nici e de crezut;
Dar când îți sta să căutați
La adunările lumești,

Apoi mai grele lucruri îți crede nefirești.
Așa, odată au pornit
Ei împreună la plimbare,
Și iepurele au stârnit
Această întrebare:
- Prietene iubit!

Mă mir eu și te rog să-mi spui
Pricina, pentru ce cucoșul nimicit,
Pe care poți pe loc c-o sfârlă mort să-l pui,

Te sparie așa cumplit,
Încât tu fugi de glasul lui?

- Aceasta nu-i de vro mirare,
Lui leul au răspuns.
Și noi cei mari suntem cu slăbiciuni născuți.
Precum un elefant, cât este el de mare,

De șoareci iar se teme tare.
Apoi pentru aceasta dar,
Nu în zadar,

Răspunse iepurul. Și eu ca voi cei mari,
Mă tem de câini copoi și varvarii ogari.

Și noi adeseori pe patimi ne silim
Cu ale celor mari să le sămăluim.

Dar nu prea nimerim.